

Maria OLTEAN

Artist plastic, specializat în icoane pe sticlă. Născută în localitatea Budești, județul Bistrița-Năsăud, este de profesie tehnician, membru al Uniunii Scriitorilor din România, autoare a cinci volume de versuri și a trei cărți de povești pentru copii.

A participat până în prezent la 14 expoziții în țară la București, Brașov, Cluj-Napoca, Târgu Mureș, Sighișoara, Bistrița, iar în

străinătate, în Franța și Polonia. Are icoane în colecții particulare din țară și străinătate.

- *„Creația pentru mine este însăși viața. Ea rezultă dintr-o neliniște spirituală. Poezia și icoanele se sprijină reciproc, se cheamă una pe alta, amândouă caută raporturi între vizibil și invizibil. Icoanele sunt lumina sufletului meu, harul cu care m-a înzestrat Dumnezeu ca prin aceste „mici ferestre spre absolut să pot aduce o rază de lumină, de bucurie și speranță pe chipul celor care le privesc”, spune Maria Olteanu.*

Despre icoanele Mariei Olteanu au scris: Gheorghe Grigurcu, Valentin Tașcu, Cornel Radu Constantinescu, Ilie Roșianu, Cleopatra Lorințiu, Cristina Maria Angelescu și alții.

- *„Reputată pictoriță de icoane pe sticlă cu expoziții naționale de succes la activ, Maria Olteanu e fascinată și înspăimântată totodată de teme sale, precum o celebră caracterizare a sacralului, datorată lui Rudolf Otto. De unde oare spaima acestei artiste delicate în fața perspectivei fabulos transcendente pe care își propune a o zugrăvi cu penelul ca și cu verbul liric? Dezamăgirea de lume a poetei se proiectează pe un ecran elementar al unor concepte și percepții de bază. Această elementaritate duce la o cultură de linii simple, la o execuție în tușe ușoare, la un aspect aerisit al tablourilor, raportabile la icoanele izvorâte din aceeași mână. Maria Olteanu este o artistă ambivalentă, din acea speță a domnițelor curioase care migăleau la broderii ori făceau muzică în odăile lor pline de nostalgia zărilor îndepărtate, de aerul dens al visului.”*

Gheorghe GRIGURCU (critic literar)

- *„La Maria Olteanu există o corespondență clară între pictură-icoana pe sticlă-și litera tipărită. Ea respectă canonul clasic ardelenesc imitând numai atât cât este necesar și închinând aceiași rugă tăcută și ușor naivă care ne încântă și ne smerește la iconografia tradițională. Am declarat de mai multe ori, odată chiar la o expoziție a Mariei Olteanu la Bistrița că mă număr printre iconoclaștii întârziți. Nu mă impresionează icoanele din biserici sau de oriunde ar fi, decât în măsura în care sunt opere de artă. Totuși, caz rar și rar, icoanele ei reușesc să mă miște chiar și cu o undă de religiozitate. Icoanele acestea te îndeamnă nu să le săruți cu o pioșenie convențională, ci să le îmbrățișezi cu o căldură aparte. Ele își găsesc un loc limpede pe pereții albi ai caselor și pot ajunge la biserici mai mult prin suflet decât prin gând.”*

Valentin TAȘCU (scriitor român, editor)

- „Maria Olteanu lasă sufletul să vorbească pentru ea, să-i hotărască pașii viitori. Dacă ai curaj așa cum are această artistă, satisfacțiile și împlinirile te vor răsplăti indeajuns încât să fii mulțumit că ai ales drumul cu inima.”

Mirela ANDREI (scriitor)